

BESTUURSRECHTSPRAAK**Centrale Raad van Beroep**

Uitspraak van 7 september 2006

05/1955 MAW

Voorzitter: Mr. G.P.A.M. Garvelink-Jonkers; *leden:* Mr. A. Beuker-Tilstra en mr. J.Th. Wolleswinkel

De cocaïne snuivende matroos

Twee marineofficieren hebben verklaard dat zij een matroos in de toiletruimte van een café cocaïne hebben zien gebruiken. De matroos heeft dit gebruik op de betreffende avond in het café ook toegegeven aan een van de twee officieren en aan twee andere aanwezige officieren. Op grond van de verklaringen van de officieren is de matroos ontslagen wegens wangedrag. De matroos betwist zijn ontslag en stelt valselijk te zijn beschuldigd. Hij stelt daarbij onder meer dat de officieren dronken waren, dat hun verklaringen tegenstrijdig zijn en zijn toegeven van cocaïnegebruik sarcastisch bedoeld was. De betreffende conversatie aan de bar met een van de officieren kon volgens de matroos, gezien het geluidsniveau, door de andere officieren ook niet gevolgd worden.

De Raad ziet in het feit dat de officieren enige alcoholische consumpties hebben genuttigd geen reden om aan hun waarneming en verklaringen te twijfelen omdat het een weinig complexe maar wel indringende waarneming betreft en de tegenstrijdigheden ondergeschikte details betreffen. Voorts hadden de officieren geen enkel belang of motief om de matroos valselijk te beschuldigen. De Raad oordeelt daarom dat het ontslag op voldoende feitelijke grondslag berust.

Ontslag wegens wangedrag (AMAR art. 39, tweede lid, aanhef en onder 1)

UITSPPRAAK

op het hoger beroep van [appellant], wonende te [woonplaats] (hierna: appellant), tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 17 februari 2005, 04/548 (hierna: aangevallen uitspraak), in het geding tussen appellant en de Staatssecretaris van Defensie (hierna: staatssecretaris).

I. Procesverloop

Namens appellant is hoger beroep ingesteld.

De behandeling van het geding heeft plaatsgevonden op 20 juli 2006. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. H.J.G. Dudink, advocaat te Woerden. De staatssecretaris heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.I.I. Miener, werkzaam bij het ministerie van Defensie.

II. Overwegingen

1. Voor een uitgebreidere weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden wordt verwezen naar de aangevallen uitspraak. De Raad volstaat met het volgende.

1.1. Appellant was ten tijde hier van belang matroos der eerste klasse bij de Koninklijke marine. Op 27 mei 2003 heeft de marineofficier Sa. bij de commandant gemeld dat hij en

zijn collega J. hadden waargenomen dat appellant op de avond van 26 mei 2003 in de toilet-ruimte van een café in Den Helder cocaïne had gebruikt en dat hij dit later op de avond heeft toegegeven aan Sa. en de eveneens aanwezige officieren Z. en Sp. Op verzoek van deze commandant hebben genoemde officieren hun waarneming op schrift gesteld. Appellant is vervolgens geschorst. Na onderzoek en advies van een daartoe ingestelde commissie van onderzoek ontslag militairen (COOM) is appellant bij besluit van 29 oktober 2003 met ingang van 1 december 2003 met toepassing van artikel 39, tweede lid, aanhef en onder l, van het Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) ontslagen wegens wangedrag. Appellant heeft tegen dat besluit bezwaar gemaakt; hij ontkent cocaïne te hebben gebruikt en stelt dat hij valselijk is beschuldigd. Bij besluit van 9 december 2003 heeft de staatssecretaris zijn bezwaren tegen dit besluit ongegrond verklaard. Nadat de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage het beroep van appellant tegen het besluit van 9 december 2003 gegrond had verklaard en dat besluit had vernietigd, heeft de staatssecretaris na aanvullend onderzoek, waarbij officier Sa. opnieuw is gehoord, bij het thans bestreden besluit van 2 februari 2004 de bezwaren van appellant opnieuw ongegrond verklaard.

2. De rechtbank heeft bij de aangevallen uitspraak het beroep van appellant tegen het thans bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat na het nog verrichte onderzoek voldoende vaststaat en niet voor gerede twijfel vatbaar is dat appellant zich op 26 mei 2003 schuldig heeft gemaakt aan het gebruik van cocaïne. Volgens de rechtbank blijkt uit de getuigenverklaringen die in mei 2003 zijn afgelegd dat de overdracht van de cocaïne aan appellant en het gebruik ervan door twee marine-officieren is waargenomen en dat tenminste drie getuigen hebben verklaard dat appellant, na daarop aangesproken te zijn in de bar, na aanvankelijke ontkenning, het verweten drugsgebruik heeft toegegeven. Volgens de rechtbank is appellant er niet in geslaagd zijn stelling dat de bedoelde officieren dronken waren te onderbouwen. Dat er op enkele punten - of er 4 of 6 personen in de toiletruimte waren en waar die precies stonden - nog enige onduidelijkheid is blijven bestaan achtte de rechtbank niet doorslaggevend omdat het onvoldoende afbreuk deed aan hetgeen wel onomstotelijk vast staat. De rechtbank was voorts van oordeel dat de staatssecretaris in redelijkheid van zijn ontslagbevoegdheid gebruik heeft kunnen maken.

3. Namens appellant is in hoger beroep opnieuw aangevoerd dat de feiten die aan het ontslag ten grondslag zijn gelegd voor gerede twijfel vatbaar zijn. Appellant heeft wederom gewezen op volgens hem in de afgelegde verklaringen aanwezige tegenstrijdigheden, op het feit dat de ene officier heeft verklaard dat de andere het cocaïnegebruik niet (volledig) gezien kan hebben en dat een van de officieren zijn aanvankelijke verklaring tijdens het nadere onderzoek op een essentieel punt heeft gewijzigd. Voorts bestrijdt appellant dat drie officieren gehoord zouden kunnen hebben dat hij het cocaïnegebruik later aan de bar heeft erkend, aangezien het geluidsniveau in de bar zodanig hoog was dat het gesprek tussen hem en officier Sp. niet gevolgd kon worden. Appellant heeft voorts opnieuw gewezen op het drankgebruik van de officieren waardoor hun waarnemingsvermogen zou zijn beïnvloed. Samenvattend stelt appellant dat de beschikbare verklaringen te veel tegenstrijdigheden bevatten om te kunnen spreken van deugdelijk vastgestelde gegevens die het bestuursorgaan ter beschikking hebben gestaan bij het nemen van het besluit tot strafontslag. Daarom kan volgens appellant niet worden gesteld dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan wangedrag buiten de dienst.

Ter zitting heeft appellant nog naar voren gebracht dat hij de volgende dag gewoon wacht is gaan lopen en toen hij van de beschuldiging hoorde meteen heeft aangeboden testen te ondergaan om zijn onschuld te bewijzen, maar dat de dienst daar niet op is ingegaan.

4. De Raad merkt allereerst op dat uit de gedingstukken niet blijkt van een aanbod van

appellant kort na 26 mei 2003 om zich op drugsgebruik te laten onderzoeken of van een weigering van de dienst tot zodanig onderzoek over te gaan. Appellant heeft van zo'n verzoek ook geen melding gemaakt op 7 augustus 2003 bij de hoorzitting naar aanleiding van zijn bezwaarschrift tegen de schorsing. Ook bij zijn eerste gehoor door de COOM op 21 augustus 2003 heeft appellant er niets over gezegd. Pas ter zitting bij de rechtbank op 1 februari 2005 heeft appellant blijkens het proces-verbaal aldaar voor het eerst van dit aanbod melding gemaakt. De Raad gaat derhalve aan die stelling voorbij.

4.1. Eveneens anders dan appellant ter zitting aangaf is in de van het gehoor op 21 augustus 2003 opgemaakte en door appellant ondertekende verklaring vermeld dat hij na het urineren zijn neus gesnoten heeft en dat een van de vier aanwezigen hem daarna vreemd aankeek. Ook heeft appellant toen verklaard dat de opmerking die hij later aan de bar gemaakt had over het inderdaad gesnoven te hebben sarcastisch was bedoeld en verkeerd was geïnterpreteerd.

4.2. De Raad is voorts evenals de rechtbank van oordeel dat de door appellant uitvoerig uitgewerkte tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verschillende getuigen ondergeschikte details betreffen die geen afbreuk doen aan de hoofdlijn die uit alle verklaringen, zowel die van mei 2003, van juni 2003 tegenover de Koninklijke marechaussee, als van augustus 2003 en oktober 2003, eenduidig naar voren komt, te weten dat de officieren J. en Sa. in de toiletruimte van de bar hebben waargenomen dat appellant cocaïne heeft gesnoven, dat beide officieren dit nadat ze de toiletruimte hadden verlaten met elkaar hebben besproken en vervolgens met hun beide andere collega's Sp. en Z. aan de bar, en dat appellant enige tijd later aan die bar, na aanvankelijke ontkenning, heeft toegegeven dat hij cocaïne had gebruikt. Hoewel vaststaat dat deze officieren enige alcoholische consumpties hadden genuttigd ziet de Raad geen aanleiding de juistheid van hun waarneming in twijfel te trekken. De Raad acht daarbij van belang dat het een weinig complexe maar wel indringende waarneming betreft. Bovendien hadden deze officieren geen enkel motief of belang om appellant valselijk te beschuldigen.

5. Uit het vorenstaande volgt dat ook de Raad van oordeel is dat het ontslag berust op een voldoende feitelijke grondslag. Gezien het bij appellant bekende beleid van de Koninklijke marine inzake gebruik van harddrugs is ook de Raad van oordeel dat de staatssecretaris in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn ontslagbevoegdheid.

6. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

7. De Raad acht tot slot geen termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht inzake proceskosten.

III. Beslissing

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP

RECHT DOENDE:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.
